

[Axel Kristensen.]

get var lille, tillade, at man fik en ned-sættelse. Det bevirkede, at man indførte den ændring, at ministeren *skal* give den pågældende lettelse.

Ved drøftelsen af dette spørgsmål er det naturligt at sige lidt om, hvordan denne regel vil virke. Jeg synes virkelig, det er nødvendigt, at det bliver klargjort, at den ingen som helst betydning får for de aller-fleste af dem, der tvinges til at give lån. Med en indkomst på 82 500 kr., hvoraf man her i København betaler 32 500 kr. i skat og andre afgifter til det offentlige, så at skala-indtægten bliver 50 000 kr., får man et tvangslån på 7 450 kr. Det vil da sige, at hvis en person, som har denne indtægt, har et forbrug på over 12 500 kr., får han ingen lempelse. Jeg synes, det viser, at man skal op i de helt store indtægter, for at der kan blive tale om nogen lempelse ved at sætte tvangslånet i forbindelse med det personlige forbrug. En mand med en indtægt på 184 000 kr. og derfor en skala-indkomst på 100 000 kr. skal betale 21 950 kr. i tvangslån, og det betyder, at hvis hans forbrug ligger på en 27 000 kr., får han ingen lempelse. Nu må man gøre sig klart, at det måske kan være svært for folk, der skal leve af 7 000—8 000—9 000 kr., at forstå, at dette ikke er et stort forbrug. Men folk, der skal drive en forretning, som giver dem en indtægt på 184 000 kr., vil have meget svært ved at føre hus og leve for mindre. Derfor har bestemmelsen ingen betydning for andre end dem, der har indtægter på helt op imod en halv million.

Så er det blevet sagt af det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at her står skatteyderen og långiveren jo over for det uforudsete, og at man derfor i højere grad kan bruge statsskattelovens regel om, at der kan gives nedsættelse, hvor indtægten er gået ned. Den højtærede minister har også givet udtryk for, at man vil tilstå nedsættelse, hvis vedkommende har bundet sig til store afdrag eller foretager store investeringer. Men når man så spørger, på hvilke vilkår, svarer den højtærede minister: ja men det kommer da an på, hvad folks private forbrug er. Her trøster man altså folk, der bliver sat i den situation, at de skal yde et stort lån med et stort kurstab til staten, med, at de nok kan slippe, hvis det er

særlig byrdefuldt for dem. Men den højtærede minister forbeholder sig i hvert enkelt tilfælde at vurdere, om det forbrug, vedkommende borger har, er rimeligt eller ikke. Vi er her inde på en form for lovgivning, der er helt utålelig. Man må virkelig forme noget sådant i regler, hvorefter det ikke er en enkelt ministers personlige skøn, der bliver afgørende, og jeg vil tvivle meget stærkt på, at dette kan administreres fornuftigt.

Man kunne fristes til at spørge den højtærede minister, hvad han anser for et rimeligt forbrug. Kunne den højtærede minister f. eks. tænke sig at lægge til grund, at det procentvise forbrug, en minister har af sine indtægter, skulle lægges til grund ved disse bedømmelser? Jeg tror, det ville virke beroligende for mange.

Hvad angår den lempelse, der kan blive for en skatteyder, når han godtgør, at det for et skatteår pålignede lånebeløb forhøjet med 5 000 kr. overstiger hans privatforbrug, spurgte vi ministeren om, hvad det, der stod i betænkningen, skulle betyde. Den højtærede minister svarede, at det var da letlæseligt og så selvfølgelig, at det kunne vi sagtens forstå. Da vi erkendte vor uformuenhed, lovede ministeren, at han nok ved tilføjelsen af 2-3 linjer skulle gøre det ganske klart, hvad det betød. Et par timer efter, ved et udvalgs møde, mødte der en embedsmand, som fortalte, at det var ganske umuligt nogenlunde kortfattet at udtrykke, hvordan man skulle bedømme det personlige forbrug. Der var mindst 22 specielle forhold, som her skulle tages i betragtning, og det fremgik aldeles klart, at det ikke ville være muligt over for folketingets medlemmer at redegøre for, hvordan noget sådant faktisk skulle administreres. Man er altså her inde på, at afgørelsen helt og holdent overlades til den højtærede ministers og embedsmændenes skøn. Det er ganske urimeligt at byde landets borgere sådanne vilkår.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde, at hele komplekset ville betyde en vis udligning af de byrder, man lægger på de forskellige, og man får ustandselig trukket frem; at den omstændighed, at visse afgifter ikke skal indgå i pristalsordningen, skal modsvares af dette forslags bestemmelser. Så længe andre fremsætter den på-